

Ohře 30. června - 7. července 2000

Účast: Pavel a Helča K. s Kájou, Helča S., Alena M., Lucka, Vilda a Věra, Petr, Dráža, Karel a Anča, Alena J., Dáša, Iveta

Pátek 30. června 2000 (Praha – Tršnice): Po dlouhých úvahách a především pod dojmem skvělých zážitků z loňské Ohře jsme nakonec i letos vyrazili na tuto západočeskou řeku. Tak jako loni jsme i letos za místo počátku naší pouti zvolili osvědčené tábořiště v Tršnici u Chebu. Po příjezdu jsme postavili stany na louce na levém břehu před mostem přes řeku a tak, jak kdo přijížděl, se poté přesouvali do příjemné hospůdky U Fanyňky. Na Petra Ptáka hned po jeho příchodu a usazení se na lavici spadl vycpaný pták do té doby poklidně visící na zdi. A pak že se přitahují jen protiklady.

Večer už byly v hospodě osádky všech aut, jimiž byli Vilda, Věra a Petr, Alena s Luckou a Drážou, Karel s Ančou a Helčou S. a Pavel a Helča s Kájou, a tak jsme mohli v klídku popít, pojíst a pokecat. Parta jakýchsi metalistů u vedlejšího stolu dokonce vytáhla kytaru (zánovní dvanáctku) a začala hrát, takže jsme si i zazpívali. Pouze v okamžiku, kdy zkoušeli jakýsi deathmetalový kousek s texty připomínajícími chrčení oživlých mrtvol, jsme se nechytali. Pak začal hrát na kytaru i Pavel a zábava se pěkně rozjela. Na řadu přišly osvědčené holomajzny jako „Zabili, zabili“, „Slavíci z Madridu“ či „Rikatádo“ se scénickým ztvárněním romantického života pasáků krav jezdících celé dny v sedle s lasem nad hlavou v podání našeho „uměleckého souboru LDF“. Malý Kája, který celý večer nechtěl nic jíst, si krátce předtím konečně poručil buřtu. Ve chvíli, kdy text refrénu nemilosrdně zavelel „Do sedel!“, se všichni vyšvihli na židle, přičemž Petr se přitom opřel nejen o stůl, ale i o hranu talíře, jenž stylem katapultu odpálil Kájův buřt kamsi do prostoru.

„Mami, mami, mně uletěl buřt,“ šel si postěžovat k Helče. Jízda však ještě neskončila, a tak byl slovy: „Mlč a vrať se do sedel.“ odkázán na lampárnu.

Zábava ubíhala dál, ale nakonec přišel čas placení. Vrchní byla přitom trochu zaskočena Aničkou, která ve výčtu zkonsumovaných potravin uvedla smažený přírodní obalovaný řízek jako narážku na to, že si objednala přírodní řízek, ale dostala obalovaný.

Přesunuli jsme se do tábořiště, kde Dráža dala k dobru krabici bílého vína, o němž pak Pavel tvrdil, že bylo červené, protože on bílé nepije. Vilda to chtěl posoudit, jenže ve tmě mu Helča omylem půjčila plecháček na vylévání vody, do nějž doma odlévá vysmažený olej. Mazutová chuť vína tak Vildu vedla k prohlášení, že něco tak příšerného v životě nepil. Žaludek jsme uklidnili alespoň buřty, které jsme doslova spolykali a to studené, protože ohýnek jsme kvůli nedostatku dříví nemohli založit. Do stanů nás nakonec zahrnala zima, která v noci panovala.

Sobota 1. července 2000 (Tršnice – kdesi za Kynšperkem; cca 17,2 km): Po osmi letech jsme provedli zásadní rozhodnutí jet opět „natěžko“, tedy s bagáží v kánoích bez jejího převážení auty. Proto jsme nechali svá vozidla v tábořišti v Tršnici a po sbalení se nalodili. Vody v řece po dlouhotrvajícím období sucha moc nebylo, ale jet se dalo, a to bylo to hlavní. Rovněž počasí bylo celkem dobré. Mraky se sice honily, ale bylo příjemné teplo a hlavně nepršelo. Ve chvílích, kdy vysvitlo slunko, jsme pocítili dokonce až horko. Řeka pomalu protékala četnými meandry v korytu lemovaném podemletými břehy a okolními loukami. Cestou jsme narazili na partu, která včera byla s námi v hospodě u Fanyňky. Jejich hráč na kytaru z ní zrovna po nečekaném cvaknutí se vyléval vodu, a netvářil se proto zrovna vesele. Na oběd jsme se stavili v Nebanicích, kde jsme v hospůdce u koňské farmy totálně vyjedli jejich zásoby. Vrchní jen postupně umazávala z tabule nabídku. My si však pochutnali na

gulášku, smažáku či steaku s hranolkami. Ceny byly doslova směšné, oběd i s pitím vyšel do padesáti korun.

Znavení jídlem jsme se vraceli k lodím a už se dokonce objevily návrhy na to, abychom zde zůstali. Nakonec jsme se přemluvili k tomu, že dojedeme až do Kynšperku. Přenesením kánoí po pravém břehu jsme překonali [jez v Kynšperku](#), ale pohled z řeky na stanové městečko, kde se na malé ploše tábořiště tísnily desítky a desítky stanů, nás natolik znechutil, že jsme si řekli zásadní: „Když už jedeme natěžko, tak si najdeme místo na přespaní někde v přírodě.“ Pěkná místa byla už před Kynšperkem, ale protože Pavel s Kájou byli v tu chvíli vpředu a nevěděli, že ostatní zvažují tuto myšlenku, nebylo možné se na nich utábořit. Pluli jsme proto dál a kousek pod městem našli na levém břehu sympatickou loučku, na níž již tábořila jedna parta, ale i pro nás bylo místa až dost.

Vytáhli jsme kánoe na břeh, vynosili bagáž, barely uváleli vysokou trávu a pak si postavili stany. Karel vidouc, že s Ančou umístili stan u hnízda čmeláků, raději zmizel a zakrátko přitáhl dostatek dříví na večerní ohýnek. Poprvé jsme tedy mohli vychutnat svobodu danou jízdou natěžko. Karel s Ančou se šli vykoupat do řeky. Voda nebyla zrovna nejteplejší a tak Ančino váhání, zda do ní vlézt či ne vyřešilo až zakopnutí, po němž do ní padla jako kámen. Zapálili jsme ohýnek a začala zábava. Hovory tentokrát spojovala témata „tábor“ a „vojna“. V okamžiku, kdy Karel líčil, jak první den na vojně ztratil samopal, zvolala Alena: „Ježiši, zase ta vojna, a to jsem Melíška nechala doma!“ U ohýnku jsme pak seděli ještě dlouho do noci.

Neděle 2. července 2000 (kdesi za Kynšperkem – Šabína; cca 6,8 km): Po ranním probuzení jsme se nasnídali, sbalili si a vypluli. Pro dnešek jsme zvolili odpočinkovou trasu s cílem na Šabině. Díky její délce a příznivému počasí jsme si mohli dovolit ji téměř celou absolvovat formou srážečky spojené s konzumací Hu-Hu koktejlu. To byla další z výhod jízdy natěžko. Mohli jsme se napít kdykoliv bez nějakého znepokojování, že bude nutné někam popojíždět auty. Řeka navíc poměrně příjemně tekla, a tak jsme do pěkného tábořiště v Šabině na velké louce na levém břehu pod provaleným [jezem](#), který jsme předtím v pohodě zdolali, připluli již někdy kolem druhé hodiny. Rozbili jsme tábor a pak se několik z nás (Pavel, Karel, Helča K., Alena a Dráža) v dravém proudu pod jezem a poměrně chladné vodě vykouvalo. Vilda s Věrou a Petr mezitím přepluli na pravý břeh, na němž se odebrali do vesnické hospůdky, kam je po čase následovali cestou přes zavěšený most i ostatní.

V hospodě, v níž pingloval místní kedlubňák zjevně zaskočený tím, že má obsluhovat více než obvyklé tři čtyři traktoristy cucající své jedno, jsme se dali ihned do konzumace. A jak bylo obvyklé, seznam nabídky jídel napsaný na tabuli se záhy začal zužovat, až na něm zbyly jen nějaké zmrzliny. Pochopitelně jsme využili i místních záchodků, odkud si přinesla zážitek Věra. Přes tenkou příčku totiž slyšela, jak si malý Kája pokojně sedící na míse prozpěvuje: „Kráká starý havran, krákat nepřestane...“

Jelikož večer dávali v televizi finále fotbalového mistrovství Evropy mezi Francií a Itálií (2:1), začal se lokál záhy zaplňovat. Když pak utkání skutečně započalo, pochopili jsme, že tu moc zábavy neužijeme a až na Vildu s Petrem se přesunuli do sroubené hospůdky pod jezem. Později nám oba potvrdili, že se začátkem fotbalu přestala fungovat i obsluha, takže Vilda nakonec vypil omylem přinesené bílé víno, které jsme předtím na stůl dostali namísto objednaného červeného.

„Já to říkal, že to bílé bylo červené,“ vracel se k večernímu dýchánku u stanů přede dvěma dny v Tršnici Pavel, ale nikdo ho nebral vážně.

To již byl pryč Karel, který musel odjet na jeden den do práce. Předtím byli proto nuceni se s Ančou dopravit vlakem pro auto, kterým se do Prahy vracel.

V přístřešku v hospůdce pod jezem bylo příjemně. Jez šuměl, od řeky vál vlhý vánek a pivo mělo správný říz. Záhy jsme proto mohli rozpoutat zběsilou zábavu, když jsme si při kytaře vyřvali hlasivky téměř do němoty.

U vedlejšího stolu seděla partička, v níž jeden z vodáků si neustále drnkal o sebe dvěma kuličkami na provázku. To byla pochopitelně voda na mlýn pro Káju, kterému ji nakonec majitel této blbosti, která nás všechny na dost dlouho zaměstnávala, k velké úlevě svých kamarádů daroval.

Chvilí před zavíračkou přišla průtrž mračen přívalové intenzity, kterou jsme se pak museli prodrat ke stanům. Věra, která má normálně hrůzu z jakéhokoliv houpavého pohybu, ani nevěděla, jak přeběhla zavěšený most přes Ohři. Rovněž Helča S., jejíž krok byl poměrně vrávoravý díky panákům darovaným přísedícími trubci, tuto nestabilní „překážku“ úspěšně zdolala. Usínali jsme trochu s obavou, aby déšť nebyl dlouhodobý, ale naštěstí záhy ustal a počasí bylo v následujících dnech opět poměrně pěkné.

Pondělí 3. července 2000 (Šabina – Locket; 21,1 km): Tentokrát nás na rozdíl od neděle čekala poměrně dlouhá štreka. Počasí bylo proměnlivé. Střídavě svítilo sluníčko, nebo bylo pod mrakem. Navíc jsme měli před sebou několik jezů, které se buď přenášely ([Tisová](#), [Locket I](#)) nebo stahovaly ([Královské poříčí](#), [Locket II](#)). Právě úsek kolem elektrárenského kolosu v Tisové byl nepřítel vášně, naštěstí řeka v úzkém korytu tekla svižně, a tak jsme jej zdolali rychle. Záhy jsme pocítili velký hlad, zejména pak Anička, která celou cestu singlovala. Strach ze snědých hochů na břehu řeky v Sokolově však byl větší, a tak jsme jím propluli nejvyšší možnou rychlostí. Za městem jsme se však opět srazili do soulodí. Mohli jsme se tak „pokochat“ pohledem na rezavou břechku vtékající do Ohře z jakéhosi kanálu.

„To je guláš!“ zvolal pohotově Kája a připomenul nám tak, že máme stále větší hlad. Pohroma nastala v Královském Poříčí, kde nám v hospodě nasupeně sdělili, že nic k jídlu nemají, protože je včera vyžrali vodáci. Se slovy „pakáž jedna vodácká“ jsme se vrátili na řeku a v soulodí do sebe začali ládovat zásoby pečiva, paštik, salámů, tatranek a podobných lahůdek. Náladu jsme si spravili na jezu před Loktem, který si zadáci bez větších problémů sjeli.

Příjezd do kempu v Lokti byl nepříjemný. Tábořiště bylo totálně zaplněné, a tak jsme byli nuceni, stejně jako celá řada dalších vodáků, si stany postavit až na úzkém pásu pod zahrádkářskou kolonií. Podloží našich plátěných příbytků připomínalo svojí členitostí Tatry, navíc jsme byli obklopeni kopřivami a dokonce i vrakem škodovky. Tu jsme alespoň zužitkovali tím, že jsme si z ní vytáhli křesílka a na nich mohli pak posedět.

Večer jsme se proto raději přesunuli do osvědčené hospody U Karla IV. Zde jsme konečně několika chody výtečných lahůdek zahnali celodenní hladovění. Naše řady opět posílil navrátilivší se Karel. V hospůdce jsme si také zahráli několik partiček biliáru a zaházeli šipky. Dodávka piv sice chvílemi vážla, ale jinak nám bylo fajn. Jen Vilda své pivo doslova „prosral“, neboť mu ho během jeho pobytu na WC, s výhledem na řeku klikatící se hluboko pod městskými baštami, vypil Karel. Prý aby nezvětralo! Nové mu však přes naše očekávání donesli asi až za dvacet minut... Končili jsme pak tradičně dlouho po zavíračce.

Úterý 4. července 2000 (Locket): Tento den jsme si dali pauzu a zůstali na místě. Vedlo nás k tomu hned několik důvodů. Za prvé jsme se naivně domnívali, že davy z tábořiště odjedou a bude větší volno, což se ukázalo jako liché. Vodáci, kteří odpluli po proudu níž, byli během dne nahrazeni téměř stejným množstvím nově dorazivších. Rovněž jsme měli také trochu obavy z případné povodně způsobené zkušebním vypuštěním přehrady Skalka, na které bylo všude upozorňováno. Také tato obava byla bezpředmětná, neboť vlnu zcela zachytily jezy mezi Chebem a Sokolovem.

Dopoledne jsme využili k tomu, že Vilda, Pavel a Alena sjeli s Karlem do Tršnice pro auta, která převezli do Lokte, s výjimkou Vildy, jenž vcelku odvázně s ním předjel až do Perštejna. Alena si hodlala zpáteční cestu zapamatovat podle stánku s armádou trpaslíků u odbočky, ale když jsme cestou minuli asi deset podobných tržišťátek, vzdala to. Odpoledne jsme se rozdělili do několika skupin. Alena s Luckou a Helčou S., Karel a Anča si zajeli do Karlových Varů, kde se mimo jiné vykoukali v Termálu. Helča a Pavel s Kájou jeli na návštěvu spojenou s koupáním k babičce do nedalekého Horního Slavkova. Věra a Petr zůstali v Lokti, kam se odpoledne vrátil i Vilda.

Večer se skupinka ve složení Alena, Lucka, Helča S., Vilda, Věra a Petr přemístila do hospody Za vodou. Zde perlila zejména Alena. Nejprve při kartách vysvětlovala na mariáškách počítání ve hře Prší, kdy s bohorovným klidem pronesla: „To je šestka - ta je za šest.“ Čert ví, kde tu šestku viděla. Pak zase hledala v domnění, že jí spadl do radiátoru, hřeben. Ačkoliv tam vůbec nebyl, donutila Lucku, aby deštníkem „opíchlala radiátor“.

Ostatní si udělali malé posezení u ohně u stanů. Ohniště zdědili po skupince dětí, které zde byly na vodáckém táboře a v deset měly večerku. Zanedlouho dorazily posily naší výpravy tvořené Alenou J. a jejími dvěma kamarádkami - Dášou a Ivetou. Jak se potvrdilo další dny, zkušeností s vodou moc, nebo vůbec neměly, ale přesto nebo možná právě proto se postaraly o její zpestření. Důležité bylo, že přivezly dostatečnou zásobu ohnivě vody, i když...

Středa 5. července 2000 (Loket – kdesi před Hubertusem; cca 20,1 km): Ráno nás čekalo objevení jedné velké kuriozity. Helča K. nechala v noci před stanem plecháček s nedopitým rumem s kolou. Jenže přes noc si v něm udělali mejdan slimáci! Ráno jich totiž uvnitř plavala dobrá dvacítká, ne li víc. Vypadali jako nějaká lahůdka pro gurmány. Nakládání slimáci, brrr! Jako by to věstilo, že ten den bude mít alkohol ještě velké slovo. Helča odjela s Kájou z důvodu jeho nachlazení a teploty k babičce do Slavkova. Ještě předtím ale zajela s Karlem a oběma Alenami do Karlových Varů, kde si nechali auta. Ostatní na ně počkali a mimo jiné se mohli pobavit pohledem na jakousi rodinku, která si své věci sbalila do kufrů!

Počasí bylo ráno chladnější, ale během dne se vyčasil a bylo poté proměnlivo, ale spíše pěkně. Vydali jsme se tedy na plavbu jedním z nejhezčích úseků na Ohři, který vedl majestátnými Svatošskými skalami.

Kyblík, na němž se plavila Alena J. s Dášou se nejprve proplétal od břehu ke břehu, napřed i zpět, aby v okamžiku, kdy se objevily překážky v podobě kamenů, je suverénně přejížděl jako nějaký tank. Po zdravotní zastávce ve Svatoších tato posádka spolu s Helčou S. a Ivetou zaostala nazpět za ostatními. Alena J. s Dášou trochu předimenzovaly své zásoby lahvinek na cestu a ukázalo se, že je rozhodně nechtěly dovézt do cíle naší trasy plně. Koneckonců i ostatní vypili zásoby, jež by normálně stačily tak na dva dny, asi během dvou hodin. Díky několika dnům pobytu na vodě už však alkohol u nich ztratil své účinky.

Alena, ale zejména Dáša, však již zcela ztratily rovnováhu. Následovalo několik pádů do vody při nastupování do kánoe a několik cvaknutí. S pohrůzkou, že je cvaknou, donutily vykoupat se i Helču S. s Ivetou a ve finále vycvakaly i posádku jedné kánoe ze soulodí, k němuž se na čas připojily. Na začátku Karlových Varů jsme na ně čekali. Dáša tak trochu ztratila vědomí a obsah jejího žaludku se šel podívat ven, což se tam děje tak veselého, že mu pořád házejí dovnitř panáky. Nezbyvalo, než ji uložit do špice lodi, které se ujal Karel, zatímco Alenu J., která už byla celkem v pohodě, si k sobě vzala Anička. Ostatní vodáci jen koukali, když s Dášou uvnitř Karel skoníkoval jez v [Tuhnicích](#).

Na večeri jsme se s výjimkou Dáši spící v lodi vytažené na břeh zastavili v hospodě U Pivrnce. Jídla zde připravená byla velmi chutná. Současně jsme se rozloučili s Alenou M., Luckou a Drážou odjíždějícími do Prahy. Zajímavostí se stal okamžik, když jim naprosto ojedinelý a nečekaný poryv větru sfoukl ze střechy auta ještě nepřipevněnou kánoi.

Poté jsme již v klidu pluli směrem k Hubertusu. V obavě, abychom na něm nezažili nával jako v Lokti, jsme si našli tábořiště v lesíku na pravém břehu, jak se druhý den ukázalo asi tak pět set metrů před Hubertusem. Po postavení stanů se Vilda šel vykoupat s karimatkou místo matrace. Jak nám sdělila Věra, nebylo to proto, že by si snad myslel, že ho unese, ale proto, aby z ní smyl Dášinu snídani. Trochu nás šokovalo, že její první starostí po návratu vědomí bylo, kde má mobil. Musela totiž „neodkladně“ zavolat Martinovi. Proti hodinovým hovorům Aleny J. to však byl slabý odvar.

Rozdělali jsme si ohýnek, opekli buřty a nejedli se. Už jsme pomalu zoufali, že nemáme žádné zásoby, ale Pavel vytáhl tajný trumf v podobě uchované lahvinky rumu. Ještě chvíli se sedělo u ohně a pak jsme pomalu šli spát. Jen Helča S. měla amok z „karantuli“ ve stanu. Označení „karantule“ vymyslel Kája, který hned na začátku vody vyprávěl, jak jeho kamarád ze školky viděl v lese opravdovou „karantuli“.

Vilda s Petrem u ohýnku ještě zůstali déle. Petr totiž půjčil svůj spacák Ivetě, která ho měla stejně jako Alena mokrý poté, co jim do barelu natekla voda.

Čtvrtek 6. července 2000 (kdesi před Hubertusem – Radošov – Perštejn; cca 11, resp. 31

km): Jak již bylo napsáno, tábořili jsme kousek před cvičnou peřejkou Hubertus. Po vyplutí jsme se k ní přiblížili velmi záhy a i její zdolání bylo naprosto bez problémů. Díky nízkému stavu vody se totiž změnila jen v takovou menší vlnku mezi několika kameny. Bez větších zásob vody a jídla a z toho pramenící žízně a hladu jsme pokračovali za pěkného počasí dál. Začali jsme se proto naschvál mučit hovory o jídle.

Kolem třetí jsme dorazili do Dubiny, ale místní velmi pěkná vodácká hospoda s terasou byla totálně narvaná, díky čemuž byla vyhlídka na dohledné nasycení se mizivá, a tak jsme se jen napili a pokračovali dál do Radošova, kde na nás již čekala Helča s Kájou. V hospodě u autokempu Na Špici jsme dali večeři a pak Helča sjela s Karlem a Alenou pro auta do Karlových Varů. Po jejich návratu jsme naložili bagáž a rozjeli se nazpět domů. Dále až do Perštejna pokračovali již jen Vilda s Věrou a Petr. Řeka v tomto úseku poměrně hezky tekla, takže těch téměř dvacet kilometrů zvládli rychle a v poklidu, až na Petrovu po zlomenině namoženou ruku. Poté i oni odjeli do Prahy.